

ideals mes grans d'un poble: l'ideal de la religió, del art i de patria

Cam acabament de festa la Comissió ofrenà al públic un artístic «Castell de Foc».

Cap a la mitja nit l'«Orfeó Vigatà» sortia en autos vers la seva aimada ciutat despedintse amb canis i viscas, clouent l'últim punt de la inesborrable diada

EL CRONISTA

El primer petó

Lema: Festa Major

Les campanes llençades al vol ressonaven per l'espai, omplint d'alegria nostres cors.

—Per que repican tant les campanes, mare? —diu el menut.

—Per que demà fill meu es la festa del poble, es la festa Major.

—I també vindrán els cosinets com l'any passat mare?

—Si home, i are ves a jugar, fillet meu.

I l'infant tot alegre, fuig corrents cap a la plaça tot cridant, demà es la festa Major.

* * *

Al poble tot es alegria. Ja ha arribat la gran festa.

L'hora tan desitjada s'es arribada. L'hora de les sardanes.

A la plaça de les Hortes, una gentada immensa mira com ballen l'hermosa dansa catalana.

Tot es alegria. Tot somriu.

En les llars, estan atrefegats, obsequiant als convidats vinguts de ciutat i dels pobles veïns.

Les xamoses damiselles frisoses per lluir els nous bonics de festa, afanyoses donen els ultims tocs.

La gentil pubilleta de cân Fidel, tota mudada, baixa l'escala. Amb el nou vestit de festa, está hermosa com mai, i tot fent un petó a la seva mare que amb benevolencia la contempla, fuig corrents cap a la plaça a ballar sardanes.

No es precisament la dana el que mes l'interessa. Son pensament es per si veurà a l'Albert.

—¡Feia un any que no s'havien vist!

I Montserrat temia que ja s'haguessen oblidat d'ella. Pro l'Al-

bert era allà i sa mirada topà amb la seva. Ella enrogi ses galtes, i ell somrient-li s'hi atancà, i donant-se les mans...

—¿Com estás Montserrat?

—Molt bé, i tu Albert?

I aquells cors joves plens d'amor, el sentir el contacte de les seves mans, bategaren amb furia.

La mateixa emoció no els deixà parlar, pro els seus ulls, parlaren el que las bocas callaven. Sens mes indicació i agafats de mans s'ajuntaren a la bella dansa.

El solvà a la posta. Albert i Montserrat, tot passejant arriban a la font de la Vaga.

Ell li parla baixet i ella amb la vista a terra, l'escolta somrient.

Les branques de formosos castanyers els fan de cobricel i ell li agafa la ma i, al cap de poc, emocionat pel lloc i hora poética se declaren ambdós la passió de que l'un sent per l'altre.

Albert impulsat per una follia estranya, la besà.

Aquell petó de joventud, fou un esclat de gran amor.

Sentint per primera vegada la tebior dels llavis d'Albert, s'entregà l'ànima de la enamorada.

—Perdònem, amiga meva. Perdònem eixa follia, es tan gran el meu amor, es tant el que t'estimo, que fins m'he oblidat de tot lo del mon.

Allavores ella, acotant el cap damunt el pit de l'aimant, exclamà:

—No t'oblidaré mai, perque jo també t'estimo Albert...

I d'allà la llunyania, pujaven les alegres notes de una bellíssima sardana que'l poble dançava.

PEP HILARIENC

Noves

Com recordaran els lectors de *Lliroia*, a Badalona preparaven un petit homenatge que's realisà el dia 16 d'agost, a la bona memòria del gran patrici En Valenti Almirall. Va consistir en posar el

nom d'aquest desvetllador de la consciencia nacional de Catalunya en un dels carrers de la colonia Artigas, al mateix temps que's destapaven els altres dos rêtols dels carrers d'En Rafel Casanova, defensor de la Barcelona sitiada en 1714-14, i el d'En Estanislau Figueras.

L'acte fou senzill, mes tinguè quelcom d'emocionant per els amics i cooperadors que foren d'aquell home de extraordinaria mentalitats encare sobrevivents, qui assistiren a la cerimonia. Alguns altres, lluny d'aquella ciutat, enviaren constancia del seu afecte; entre'ls quals nostre amic En Ximeno i Planas, el metge Sr. Xavier de Benavent i el professor Assencio Català.

No hi mancaren representacions dels cairells actuals del catalanisme ni del Sr. Marqués d'Alèlla, corresponent com se mereixia a la municipalitat de Badalona.

Devia esser cosa corprenedora per a En Conrat Roure pèndre part excepcional en aquella consagració, ell octogenari de cor jovenilvol, al presentar la biografia del seu intim amic N'Almirall, digne de superior remembrança.

Un dato curiós del taquillatge Concert Orfeó Vigatà.

Venuts:

11 palcos a 50 pessetes.	550'00
358 seients a 5 pessetes.	1790'00
12 seients Poble a 2'50 ptes.	30'00
16 seients Groba a 1'50 ptes.	24'00
14 seients a la segona part a 1 pesseta.	14'00
	<hr/>
	2408'00

Entrega de D. Lleonard Augé per a completar gastos.

592'00

3000'00

Lliroia en la impossibilitat de comunicar-ho individualment a tois els seus distingits col·laboradors, es complau en assabentarlos que prepara per a el vinent Septembre dos nombres especialissims, un dedicat a la data patriòtica del 11 Septembr de 1714.